

mens låtskriver og frontmann Yogi Lang nok en gang leverer bak både synthene og mikrofonen.

Dette albumet tar lytteren med på en reise gjennom ulike, dog alltid interessante, landskap som både er underholdende og overraskende. Om det er noe tema på skiva må det være «oppdagelse». RPWL utforsker alle hjørnene i sin musikalske verden og leverer sin musikk og sine tanker på en svært flott måte. Jeg er sikker på at **The RPWL Experience** når sitt publikum. Dette er muligens deres beste utgivelse så langt, og det sier faktisk en del.

Frank Wyatt og Stan Whitaker fra Happy The Man fryktet at det ville ta for lang tid før HTM fikk spilt inn de nye komposisjonene deres. Derfor dannet de sin egen gruppe, Oblivion Sun. Likheter mellom Oblivion Sun og modergruppa er tydelig nok fra første stund, da albumet begynner med den majestetiske og samtidig gladfunky «Fanfare», selv om gruppa fort bryter med sitt antatte mønster på rockelåta «The Ride». Men etter hvert smelter fusjon og rock sammen i et moderne progressivt lydbylde som lyder utpreget og erketyrisk amerikansk. Ikke noe galt i det; Oblivion Suns lydbylde er høyst profesjonelt. Alt klinger veldig bra, alle arrangementer er veldig smidige og flott utførte.

Hvis Oblivion Sun har noen agenda, annet enn å spille inn det som Happy The Man ikke hadde tid til, så må det være å framstå litt – om bare litt – mer som et rockeband og et progband enn det Happy The Man pleide å være. Derfor er **Oblivion Sun** rik på gitarriiff og taktskifter, og fri for smooth jazz/fusion-balader

Totalt sett lyder Oblivion Sun som ganske mye jeg har hørt før fra den amerikanske

progsenen. Men Happy The Man-fansen har grunn til å glede seg over det som etter min mening er en forbedring av nevnte gruppes lydbylde.

Nok et nytt bekjentskap og nok et band fra Quebec. **Innerlands** er Signs Of Ones tredje album totalt, men det første på Unicorn. Samarbeidet med dette plateselskapet fant sted etter en vellykket opptreden ved den progressive festivalen FPM i Montreal i 2006. Og resultatet?

Innerlands er et ambisiøst album med mye energi og bra driv, men det mangler fokus. Bandet består av teknisk dyktige musikere og tidvis greier de å formidle passe bra musikk. Problemet med denne utgivelsen er at jeg ikke klarer å slappe av når jeg lytter til skiva, det blir for travelt og kaotisk. Det føles som de har enorme mengder musikk å formidle, men på alt for lite tid. I sine beste øyeblikk kan de faktisk minne litt om Queen, men ellers er dette tradisjonell neoprog med litt ekstra driv og futt i. Med et mer variert låtmateriale og større fokus på formidlingen av dette, kunne **Innerlands** ha blitt et bra album, men det blir dessverre for slitsomt til at man ønsker å høre på dette i lengden.

Den store framveksten av polske progband skal nok Metal Mind Productions ha mye av æren for. De pøser ut skiver i hytt og gevær, og siste band ut et Osada Vida med

sitt ferske album **Three Seats Behind A Triangle**. De tre setene tittelen henviser til er de tre delene skiva er delt inn i. Hver av disse delene er igjen delt inn i flere spor, som totalt teller 11. I tillegg får vi servert to bonusspor.

Coveret til skiva ser ved første øyekast både spennende og forseggjort ut, men ved første gjennomhøring kan jeg ikke si det samme om musikken Osada Vida her presenterer. En slags teknisk og noe heavy neoprog hvor det å spille «progressivt» overskygger det å faktisk være progressive. Det skal faktisk mer til enn hyppige taktskifter og teknisk instrumentering for å lykkes i denne sjangeren. Vokalisten er kjedelig og mangler både kraft og en vakker stemme, omtrent som en enda mindre spennende versjon av Hamadryads nyeste vokalist Jean-Francois Desilets.

Three Seats Behind A Triangle er et konseptalbum som i hovedsak omhandler drømmenes verden, og hvordan man som barn drømmer om å bli noe stort når man blir voksen. På papiret er dette et spennende og ambisiøst prosjekt, men for min egen del er dette langt fra spennende nok til å sette sine spor.

The Pineapple Thief (TPT) ble dannet av låtskriver, gitarist og vokalist Bruce Soord i 1999. Selv om bandet i dag er ute med sitt sjette album er de fortsatt en del av det lille plateselskapet Cyclops. Hvorfor ingen større aktører har plukket opp denne mannen er egentlig et lite mysterium. Likevel ser dette ikke ut til å sette noen grenser for den musikalske utviklingen til bandet.

Soord er kjent for å lage varierende musikk med melankoli, vakre harmonier og progressive strukturer som viktige ingredienser. Om man skal beskrive bandets uttrykk ytterligere kan det være aktuelt å trekke inn en man ved

navn Steven Wilson og hans to hjertebarne Porcupine Tree og Blackfield. Fans av disse har i hvert fall til vane å også falle for PTP. Blant virkemidlene til Soord er mellotronen kanskje det aller viktigste. **What We Have Sown** byr på litt av hvert, og er innom både tradisjonell progrock, postrock og rein pop i løpet av de seks låtene. Den som fanger mest oppmerksomhet er tittelsporet «What We Have Sown» som med sine 27 minutter, et mesterverk som faktisk aldri refererer til verken Genesis, Pink Floyd eller Yes. Ikke verst!

Som på alle skivene til TPT har også dette albumet noen mindre spennende partier, noen såkalte dødpunkter. Likevel er disse nesten usynlige når man hører på skiva i sin helhet. Jeg har fulgt bandet noen år nå, og det er hyggelig å observere at bandet fortsatt utvikler seg og igjen greier å overraske lytteren. Kanskje noen oppdager Bruce Soord nå?

SBB er et band som har holdt på fryktelig lenge og som har beveget seg fra å være et ganske eksperimenterende jazzrockband til et adskillig mindre spennende symfonisk heavyrockband. På årets utgivelse, **The Rock**, er bassist/keyboardist Josef Skrzek og gitarist Apostolis Antymos fremdeles med, mens trommeslager Gabor Hameth er fersk.

SBB har gitt ut styggelig mange plater (back-katalogen deres ble nylig utgitt på 22 CD-skiver) i sin omtrent 40-årige karriere, og med skam å melde er det nok ikke så voldsomt mange av dem som holder fra et prog-synspunkt. De var forøvrig i en periode også mer eller mindre fast backingband for den karismatiske polske sangeren Niemen, som døde for noen år siden. **The Rock** ligger sånn omtrent midt i klyngen, det er noen gode tilløp, men det holder sjelden helt inn. Det er mye Hammondor-

gel og Minimoog-/gitar-soloer, men mye er basert rundt ren blues- eller veldig enkel rock-filosofi og blir fort trøtt-samt. Alternativt, når de prøver å frigjøre seg fra blues og være et mer rendyrket rockeband, så blir komposisjonene deres noe for enkle, som for eksempel «Silence» og «Sunny Day». De har også med en hyllest til sin gamle venn Niemen i form av «Pielgrzym» (fra Niemens **Aerolit**-album).

The Rock er mer neddempet og mindre anstrengende å lytte til enn veldig mange av SBBs øvrige album. Dessverre medfører dette også at de har blitt mer ordinære. Et album så absolutt på det jevne.

Sense må ikke forveksles med det tidligere norske mobilskapskapet med samme navn, for dette Quebec-baserte bandet står for noe helt annet enn mobilabonnementer og høye regninger. Selv om **Going Home** er bandets fjerde utgivelse, må jeg innrømme at dette faktisk er mitt første møte med Sense.

Rent musikalsk føles **Going Home** som en slags hyllest til en rekke av 70-tallets fremste progressive band. Men selv om det finnes sterke referanser til både Yes, Gentle Giant, Genesis og Jethro Tull her, har Sense likevel klart å sette sin egen signatur på musikken. I tillegg til et utvalg av typiske instrumenter som gitar, bass, trommer og keyboards har de krydret skiva med blant annet mellotron, fløyte og Chapman Stick. Vokalisten på sin side minner om en «mid-ranged» Jon Anderson (eller kanskje Chris Squire?), med andre ord en kjempedyktig fyr.

Vi finner fem låter på **Going Home**. Fire av disse ligger på rundt 10 minutter, mens den siste er på rundt det halve. Alle låtene er varierte og uten særlige dødpunkter, og de viser et band med teft for den gode melodien. Produksjonen er bunnsolid og lyd-